

Uppsala mars 2020

Jag träffade Daniel Lindblom när jag gjorde vapenfri tjänst i Bollnäs på 80-talet. Jag var 19 år gammal. Vi delade en etta med sovalkov och pentry. Det var trångt, nästan som i ett tält, men det hindrade inte Daniel från att rigga upp en portastudio, ett trumset, ett gäng stärkare och spela in 60-talscovers. Dancin´in the streets. Yeah!...Nattetid... Jag ville bara sova...Det ville grannarna på andra sidan väggen också. Under vräkningsshot plockade Daniel ner trummorna. Och när vi hade "muckat" så sågs vi inte annat än på någon enstaka fest. Så småningom inte alls. Och åren gick.

2008 möttes vi igen när Christer "Muttis" Björklund engagerade Daniel som medproducent, gitarrist och basist för albumet Vackra Tivlares Bar. Två år senare kom uppföljaren Hunden heter Happy (med radiosinglarna I ett ljummet sommarregn och Hon är bäst ) och 2012 kom nästa album Sånger för levande och döda. En hyllning till just levande och döda vänner och idoler, inte minst till Tomas Tranströmer. 2014 var Daniel med på singeln Tid för fotboll (duett med Caroilne af Ugglas).

Vi skriver 2020 nu. Jag har fyllt 55. Min ålder i sig är föga intressant, men ger lite perspektiv. När jag lärde känna Daniel var Reagan president i USA och Palme statsminister i Sverige. Det fanns två tevekanaler och hotet mot mänskligheten uttalades oftare kärnvapenkrig än klimatförändring.

Jag var orolig redan då. Lyssnade på Dylan. "You´ve thrown the worst fear, that can ever be hurled, fear to bring children into this world" och tänkte att precis så är det. Precis. Just. Så. Men jag blev pappa ändå. Och sedan dess, och långt innan dess, är det en fråga som gnager i mig varje dag: Hur fan ska det gå för våra barn? Vad är det för värld som väntar dem? Och det som är titel till den här plattan har blivit en besvärjelse: Om allting går åt helvete så ska du inte följa med.

Vi började spela in albumet i Bollnäs redan 2016. Det har sen vuxit fram successivt via inspelningar på Sollerön, i Gävle och Uppsala. Det är alltså det fjärde albumet jag gör med Daniel som producent och när vi hörs på telefon eller ses i studion är det så tydligt för mig att det är samma person som riggade upp studion i vår etta för trettiofyra år sedan. Han får en vision och han jobbar för att fullfölja den. Jag är mycket tacksam! Utan honom hade jag inte varit mer än en dålig trubadur.

Till det här albumet har Daniel engagerat tolv musiker. Ett par av låtarna, med lyx i form av stråkar och blås, har släppts som singlar och roterat i Sveriges Radio. Men plattan innehåller också mer sparsmakade sånger. Lyssna t ex på "frälsisblåset" i inledande Tusen år. Eller fågelsången i avslutande Strimma skär.

Textmässigt har det här varit mitt svåraste album. Jag har varit instängd i mig själv. Och kämpat för att ta mig ut. Jag är en glad jävel, men ständigt orolig. Jag älskar att dansa, men snubblar lätt. Jag vill inte höra nyheterna, men lägger fram tidningen till barnen varje morgon. Jag har svårt för nostalgi, men fruktar framtiden. Och jag tror att många känner igen sig i allt det där och i de här texterna. I glädje och sorgen. I fruktan och oro. I "nä-men-så-fan-heller"-besvärjelsen: Om allting går åt helvete så ska du inte följa med.

/ Markus